

2000

VÅRENS VÅTESTE EVENTYR

Årets første "organiserte" tur gikk av stabelen i påskehelga. Noe spontant arrangert og ment som en oppfølger av fjorårets "flesketur" til Strømstad. Ole Jens hadde dataplanlagt ruta som skulle ende opp i Karlskoga. Overnatting med svensketoppar og retur via en mengde "småveier" tilbake til gamlelandet, sto på programmet.

Interessen var enorm, men når 1.påskedag var et faktum og regnet hølja ned, var det den harde, seriøse kjerne, bestående av Odd Magne, Ole Jens og Bernt, som møtte på lille torget kl 09:00. Arne Lien var meldt på gratishaugen, men etter inngått veddemål og 10 minutters venting, drog gjengen. To overivrige "villtotninger" ventet på Moelv. Jens og Morten, med en noe tvilsom betegnelse som "hangarounds", ville henge med dreamteam på svenskerude.

Første stopp for å sjekke gjennomtrengning av fukt og fylle på med innvendig røyk var på Flisa. Sosialkontoret stiller med parkeringsplass og en lite takskjegg som gir ly til de småvokste i reisefølget.

Morten har spesialoppdrag som ekstremtester av bærepåsar fra Gjøviktraktene. Han skimtes i bakgrunnen med en rød og en svart fot.

Etter Flisa bar det rett østover på noe glatt, grusveilignende dekke over Tyskeråsen. Det fristes med kaffe og fika i Torsby. (Liten pittoresk bondelandsby i det våte Värmland). Turen gikk greit den, med noen innlagt spenningsmomenter og breisladder i utvalgte svinger. I Torsby ble nærmeste konditori straks ommøblert til tørkestativ. Ole Jens som fungerte som kartansvarlig og gruppens metreolog kunne rapportere regnvær på kartet sivende inn fra sprekken i overkant. Vi andre måtte innfinne oss med at den eneste værmeldinga som var å stole på var egen erfaring. Morten skiftet pose og gikk nå over til standard Rema 1000, som lovet bra.

Etter kafferasten og smørgås med kjøttbullar, var det på med utstyret og rette nesa sørover langs de svenske highways motde ” kalde store og sterke” i Karlskoga.

Motet var på topp og det var med tilfredshet at værgudene sørget for opphold i pausene og regnvær under kjøringa.

Etter langt om lenge og lenge om langt kom vi fram til Alfred Nobels hovedstad, Karlskoga. Da vi kom fram, lå det gladmelding på mobilsvarer til Ole Jens, Arne var kommet opp fra dyna og fått start på Cavalcaden. Gutten var tatt til vettet og gitt seriøs etteranmelding.

Ole Jens var rimelig fornøyd med virkningen av røykeplasteret i panna. Det eneste det ikke virket mot, var inntak av fukt i de ytre kleslag.

Neste post påprogrammet var selvfølgelig åutligne indre og ytre vaskebalanse. Den etteranmeldt var i mål og Ole Jens måtte innrømme at veddemålet på Kr 20,- i godterier, var tapt

Kvelden fulgte tradisjonelt program med en liten pizzakebab som forret, før en enklere biffmiddag skulle fortæres i den lokale restaurangen. Som en ekstra piff påturen var vi heldige og fikk overvære en konsert med den kjente toppgruppa WILLMER X. Vi ble raskt erklært som analfabete nordbaggare som ikke kunne gjenkjenne WILLMER X. Heldigvis kunne vi berge oss med at vi tross alt er en oljenasjon.

Dagen derpå startet med frokost sammen med toppstjernene i WILLMER X før jernhestene fikk åket på plass og returen kunne starte. Det var nå en regntung 2.påskedag i Sverige og vi så fram til ca 40 mil med deilig regnvær. Forrige dags etappe endte med en stor takk til utstyrprodusentene som stadig forbedrer teknikken. Vi var flertall av seriøst tørre utgaver etter endelig utpakking på hotellet. Morten kunne også konstantere at Rema posene holdt godt på vannet, inne i skoene.

Retur starter og nye gladmeldinger kom inn på svareren. Hans Petter skulle møte oss i Odalen for å være eskorte over Stangelandet hjem til Lillehammer. Første obligatoriske stopp var uansett, lagt til Konsumen i Arvika, hvor flesk og kinaputtter stod på handlelista.

Arnes våropprydding i Cavalcaden åpnet rom for import av de lekreste varer fra burker til store runde knekkebrød.

Det var også her at veddemålet om Arnes deltagelse skulle gjøres opp. Godterier er aldri å forakte.

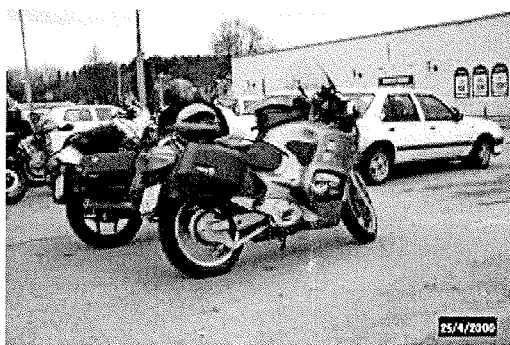
Etter proviantering i Arvika var det straka vegen mot hjemlandet bare avbrutt av en liten rastestopp med patent og pøse i Charlottenberg. Litt sær for Sand i sør Odal møtte vi eskorten Hans Petter på sin umiskjennelige Trans Alp. Dette møtet ga mulighet for en kjærkommen stopp, før den siste og endelige etappen mot Lillehammer.

Været hadde nok en gang sviktet oss. Vi hadde ikke sett en dråpe fra Arvika og veiene hadde tørket opp. Maken til skuffelse når målet nå var satt til 80 mil uten tørke.

Det var lite meteorologen kunne hjelpe oss med, slik at tørt været med fare for ekstrem tørre, måtte aksepteres som et faktum.

Turen hjem fra Odalen gikk smertefritt. Alle som egentlig ville være med, men fant hjemmedyna og påskeegget mer fristene, kan angre seg bittert. Imidlertid var reisefølget enige om at dette var den beste måten og avslutte påsken samtidig som det ga en pangstart til den seriøse sommersesongen 2000.

Bernt Refsahl
referent

BMW (Hvis noen skulle være i tvil)